

/Белослава, Драгота и страхите излизат./

МАРИЯ: Е?

БОРИЛ: Днес съм много щастлив. Имаме високи гости. Латинският император Ерик Филандър е пратил сватове за теб. След пладне, към петия час ще се свика синклитът, на който ще бъде обявен по най-тържествен начин годехът ти. Бъди готова. Всички са предизвестени!

МАРИЯ: А аз най-последна от всички...

БОРИЛ: Ще ти изпратя премените, след малко ще ти ги донесат завършени. Аз вече дадох думата си на кардинала и не мога вече да я върна. Всичко е вече свършено.

МАРИЯ: Никога! Никога!... Разбра ли? Можех сам да обявя годеха след пладне. Ала мен няма да ме видят там - ни жива, ни мъртва!

БОРИЛ: Полека. Голяма душа казвам.

МАРИЯ: Ти не можеш да взимаш такива съдбоносни решения без съгласието на синклита, а ти не си се допитал до него. Настояни си ми, а не баща. Трябва да имам съгласието на съвета на великите боляри.

БОРИЛ: Половината от тях сега са в тъмница.

МАРИЯ: Как! Защо?

БОРИЛ: Защото бунта, който врях и този път пропадна. Но аз ти обещавам преди да приема пратениците на Ерик, да те заведа пред синклита, който ще бъде събран в престолната, и там ще чуем думата му.

МАРИЯ: Там ще бъдат само твоите преданни люде. Това не е синклит. Няма да дойда!

БОРИЛ: Мамин се. Поканени са и ще дойдат униятските власти. Те бяха приятели на баща ти. Докато някои от моите,